

съборъ мнозина отъ богомилитѣ са отрекохъ отъ своитѣ си заблужденія, а които не са раскаяхъ, съборътъ ги предаде на разни наказания и затвори. За да угоди на папата Борисъ учрѣди въ България нѣщо си като *инквизиція*.

Щомъ съдна на българскіятъ престолъ правятъ наследникъ на Асѣнѣвцитѣ — Іоаннъ-Асѣнъ II, вліяніето на папата съвършено са прекъсна. Заедно съ това са прекъсна и гоненіето на богомилитѣ.

Папата много са разсърди за това на Асѣня II, но не земаше йоще строги мѣрки, за да утвърди властѣта си въ България. Но когато, по съгласіето на сичкитѣ вѣсточни патріарси, са даде на българитѣ самостоятеленъ патріархъ въ Търново, тогава папа Григорій IX съ по-голъма енергія са зае да поддържа своитѣ мнимо изгубени правдини надъ българската черкова. За поводъ той зе распространеніето на ересѣта въ България. Той са надѣеше чрѣзъ истребваніето на ересѣта малко по малко да истреби и православіето въ България и на мѣстото му да утвърди Латинството. Въ 1283 г. Григорій обяви *кръстовъ походъ* противъ еретицитѣ въ България, на които покровителствуваше Іоаннъ Асѣнъ II и задължи Венгерскіятъ кракъ *Белла IV* да бѣде предводителъ на Кръстовосцитѣ и да истреби еретицитѣ, а за награда даваше му право да счита за свои о-нѣзи области отъ българската земя въ които ще успѣе да истреби еретицитѣ. Но нищо не стана, защото *Балдуинъ*, когото поканихъ да земе участіе въ тѣзи священна война, и ерачи да развали пріятелството си съ Іоанна Асѣня II, Белла са ограничи съ това само, че нападна пограничнитѣ предѣли на Българското царство. И послѣ това ересѣта са съществуваше въ пълната си сила.

Подиръ това, дълго врѣме не са чуваше нищо за бомилската ересь въ Тракія, Македонія и България. Причината на това бѣхъ тогавашнитѣ политически дѣла на Българитѣ. Отъ половината на XIII вѣкъ и до краятъ на XIV вѣ